

Saadetin Düşleri

– Ümit Seyhan · 27 Mart 2010

Saadet uykusuz,
Kan oturdu,yeşile çalan o gözlerine.
Kaç mevsim böyle gelip geçti,
Penceresinin önünde.
Elleri bağlı, boynu bükük,
Saadet hep baharı beklerdi.
Havayı koklardı ara sıra,
Merakla bakardı,
Açtı mı? mimozalar diye,
Komşunun bahçesine.

Sezsizliğe düşen saatin sesi,
Korkutur,kaygılara boğardı,
Çoğaldıkça bekleyişleri.
Acıttırdı içini uzaklaştıkça ondan,
Zamanın içinden kayan gençliği.

Hep dantel severdi.
Ulaşılmaz sevdaları ilmek, ilmek çözerdi.
Bürünürdü hergün başka tutkulara,
Aşkı yazardı biten ömrün dününe.
Gündüzüne düşerdi gece düşleri,
Masalımsı şarkılar olurdu dilinde.

Beklerdi Saadet.
Neyi beklediğini bilmeden.
Anlatamazdı derdini,
Anlayamazdı da düşsüz kalan insanların
Söylediklerini.

Aşk tek şeydi onun için,
Ya yaşardı insan onu birkez, yada yaşamaz,
Malum.Her şey, ya nasipdi ya kısmet.

Gözü yoktu ne parada, nede pulda.

Düşlerinde gördüğü,
O kara gözlü yar ile,
Belki bir dağ yolunda,
Sağanak bir yağmurun altında,
Kala kalmaktı dileği,
Sevdiğinin kollarında.

Gidecekti uzaklara.
Kendi sevdasını yazacaktı,
Baki kalan sevdaların yanına.
Hazırdı.
AÇINCA MİMOZALAR,
Başlayınca yağmurlar,
Adını dahi bilmediği düşlerine,
Gönderirdi selamlar.

Bir sabah, ezanla çıktı gitti saadet.
Bir daha da dönmedi.
Velhasıl, gitmekti marifet.
Belki düşlerindeydi gittiği yer,
Ya da, gittiği yerlerin düşündeydi saadet.